

Hyvinvointimme Perusteet

Kirj. William Ranta

KATSELLESSAMME nykyisen valtakunnan omistamia ja sen kontroleeraamia julkisuusvälineitä, etupäässä sanomalehtiä, kuukausi- ja viikkojulkaisuja, ha-
vaitsemme helposti sen tyytyväisyyden tunteen joka johtuu taloudellisesta, s. o. aineellisesta hyvinvoinnista. "Meillä" on puolet maailman kullasta. "Meillä" on lähes kaikki maailman automobiilit, eli 25:stä miljoonasta 22 miljoonaa. Meillä on parhaat tuotantokoneet, parhaat rautatiet, enemmän teleffooneja, enemmän rahaa, enemmän teattereita, parhaat urheilijat, nyrkkeilijät j. n. e. aivan loppumattomiin. Niin on "meillä," porvariluokan jäsenillä. Miljonäärien luku Amerikassa on suurempi, kuin oli se vallankumousarmeija, joka G. Washingtonin avulla antoi Amerikan nousevalle porvaristolle vapaat kädet.

NYKYAIKAINEN suurporvaristo uneksii maailmanvallasta, eikä uneksi, se toteuttaa sitä. "Hyvinvointimme" pakoittaa siihen. Keskittyneen ja yhäti lisääntyvän pääoman kannustamana ja sen pakoittamana "me" pyrkivät imperialismiin, se on, heikompien maiden väkivaltaiseen hallintaan, ja niiden aarteiden ryöstöön, ynnä niiden työläisten orjuuttamiseen. "Me" omistavat voimakkaat sotavälineet, joita yhä kehitetään sängen tehokkaasti. Satoja miljoonia dollareita uhrataan "raateluhampaiden" kasvattamiseen Yhdysvaltain imperialismille vuosittain. "Meiltä" ei siis puutu oikeastaan mitään, mikä suinkin on tavoiteltavissa. "Me" ovat siis kaikinpuolin hyvin varustettuja ja "meidän" hyvinvointimme on rajaton.

Työläistoveri, sinä, joka mahdollisesti olet tämän, ajattelet olevasi yksi "meistä." Luulet ehkä olevasi amerikalainen, etenkin, jos olet "maassa" syntynyt. Se on kuitenkin erehdys. Se ei muuta asiaa yhtään, kuinka kauan esivanhempasi ovat asuneet täällä, vaikka ne olisivat varhaisesta kivilaudesta lähtien asuneet Amerikan mantereella, ei sinua oteta lukuun, ellei sinulla ole hallussasi hyvinvoinnin perusektoja, tuotantolaitoksia, tai niistä suorastaan johtuvaa taloudellista valtaa. Jos sinulta ne puuttuvat, et ole hyvinvoipa amerikalainen, eikä sinusta puhuta silloin, kuin puhutaan "meistä" amerikalaisista.

Noin kuvannollisesti voimme puhua kahdesta kansasta Yhdysvalloissa. Ensimmäiseen lukeutuvat suurien pääomien omistajat, tai miljonäärit, pankkiirit, osakkeiden omistajat, liikemiehet, kauppiat, professorit, armeijan virkailijat, lääkäreitä, taiteilijoita ja joitakin muita etuja omaavia yksilöitä. Siis suoraansanoen ne ainekset, joilla on hyvinvointi taattua tämän järjestelmän sisällä.

Toinen kansa muodostuu työläisistä, jotka täyttävät tehtaat, myllyt, kaivannot, metsäkämpät ja lukemattomat muut tuotantolaitokset, työttömät työläiset kaupunkien kaduilla ja maanteilla, kaikki nämät kuuluvat tähän toiseen kansaan. Vielä voimme siihen lisätä kurjuutta ja puutetta kärsivät lakkolaiset perheineen eripuolilla maata, joiden joukko on huomattavan suuri.

Edelliset ovat hyvinvoipia amerikalaisia ja heistä vain puhutaan porvarilehdissä, kun niissä sanotaan: "meillä on."

Jälkimäiset ovat taas niitä, joilla ei koskaan ole ollutkaan hyvinvointia, eikä koskaan tule olemaankaan, tämän "meidän" järjestelmän vallitessa.

Pääoma, kapitaali, on työn tuote. Kapitalisti on työn tuotteen väkivaltainen anastaja ja hallussaan pitäjä. Kapitalisti ei tunne työläisen kärsimyksiä, joka uutta pääomaa alati hankkii, hän tuntee vain yliarvon tuottaman siunauksen. Kapitalistia ei liikuta se, miten raskaan pon-

nistelun tuloksena uutta lisäarvoa syntyy, miten paljon hikeä valuu sen tuottamisessa. Pääasia on se, että sitä tulee paljon ja että se on hänen yksityisomaisuuttaan. Kapitalisti ei tunne murskatuiden luiden, ei silvotun lihan, eikä revittyjen jänteiden tuottamia tuskia. Jos se sen käsittäisi, tuskinpa Yhdysvaltain tuotantolaitoksissa väkivalloin surmattaisi 30 tuhatta syytöntä työläistä ja ruhjottaisi kolmatta miljoonaa vuosittain. Orpojen itku ja leskien kyyneleet eivät saa värettäkään kapitalistin pyöreälle poskelle. Työttömän perheen isän toivoton työnhaku tuottaa nautintoa irstaalle tehtailijalle, joka täyttää tehtänsä 10-vuotisilla lapsilla. Millaista on rampojen ja vaivaisten toimeentulo, johon kapitalistit ovat syyllisiä?

“Me” eivät käsitä näitä, “me amerikalaiset,” sillä “me” elävät suuressa hyvinvoinnissa.

Tuotannossa raskaasti ja epätoivoisina raatavat työläiset eivät ole vielä huomanneet sitä seikkaa, että hekin ovat joitain tekijöitä täällä maailmassa. Kymmeninä miljoonina olemme alistuneet raatamaan loppumattomassa orjuudessa ja kuitenkin kaikki ihmiskunnan hyvinvointi on yksinomaan meistä riippuvainen. Ilman orjaluokan jatkuvaa raadantaa ei kapitalistiluokka voisi mässäätä joutilaisuudessa ja hyvinvoinnissa. Hyvinvoinnin perusehtona on työskentely yhteiskunnan hyväksi. Metsissä, kaivoksissa, tehtaissa, rautateillä ja laivoissa raatavat miehet ja naiset tekevät arvokasta työtä ysteiskunnalle. Onko meillä hyvinvointia? Onko meillä hyvät olosuhteet? Eipä ole. Syynä siihen on luokkatiedottomuus ja oman arvon tuntemattomuus.

Jotkut meidän orjaluokankin jäsenistä ovat ikävoineet hyvinvointia, käsittäen sen kuuluvan meillemkin. Mutta valitettavan pieni osa vielä käsittää sen. Orjaluokan hyvinvoinnin ehtona on voimakas järjestö, luokkataistelujärjestö, joka on koottu sen oman luokan jäsenistä, palkkaorjista. Kapinoiminen työmaalla kurjia olosuhteita vastaan lakkojen muodossa, on terveellistä. Se on askel hyvinvointiin. Työ-

maalta karkuun ei työväestö koskaan pääse. Huonotkin työmaat täytyy olla käynnissä. Tietämättömät työläiset uneksivat pääsevänsä eroon tuotannosta joskus. He eivät järjesty, eivätkä kapinoi. Tietoiset työläiset yrittävät parantaa olosuhteitaan tuotannossa. He järjestyvät ja taistelevat. Lyhyt työpäivä ja hyvä palkka kulkevat aina käsikädessä. Lyhyt työpäivä tarkoittaa hyvinvointia työväestölle. Se takaa työtä ja toimeentuloa kaikille. Se poistaa työttömyyden ja epävarmuuden. Kun Coloradon kaivosmiehet I. W. W:n johdolla nousivat taisteluun 18 p. lokak. 1927, panivat he yhdeksi vaatimukseksaan 6 tunnin työpäivän. Heidän esimerkkiään tulisi voimakkaasti seurata ja tukea kaikkialla, missä työläisiä raataa. On melkein nautinto tehdä työtä kuusi tuntia, kun verrataan sitä 10—12-tunnin päivään. On totta sekin, että kuudenkaan tunnin päivä ei voisi poistaa työttömyyttä, vaikkapa se ulotettaisiin kaikille aloille. Ei se myöskään lopettaisi lisäarvon syntyä, mutta sittenkin se olisi verraton askel parempaan yhteiskuntaan, ja yleiseen hyvinvointiin. Lyhyt työpäivä tarkoittaa vähemmän orjuutta ja enemmän vapautta, vapautta, jota olemme vuosituhannet ikävöineet ja sen puolesta taistelleet. Raskaan uhrin olemme vapautemme hinnaksi antaneet, sitä vielä kukaan saavuttamatta.

Luokkataistelussa kaatuneitten tovereittemme muisto velvoittakoon meitä entistä kiinteämpään toimintaan sen aatteen puolesta, jonka hyväksi he ovat henkensä antaneet.

Kapitalistiluokan hyvinvoinnin perusehtona siis on, että työläiset pysyvät kuuliaisina orjina ja pitävät tuotantolaitokset jatkuvasti käynnissä, puutettakin kärsien ja alistuen koiran kohteluun.

Työväenluokan hyvinvoinnin perusehtona on voimakas teollisuusjärjestö, luokkatietoisuus ja luokkakasvatus, sekä solidarisuus. Niiden avulla ovat kaikki muut saavutettavissa. Työväenluokalla ja kapitalistiluokalla ei ole mitään yhteistä. Taistelun täytyy jatkua. Rauhaa ei voi olla.